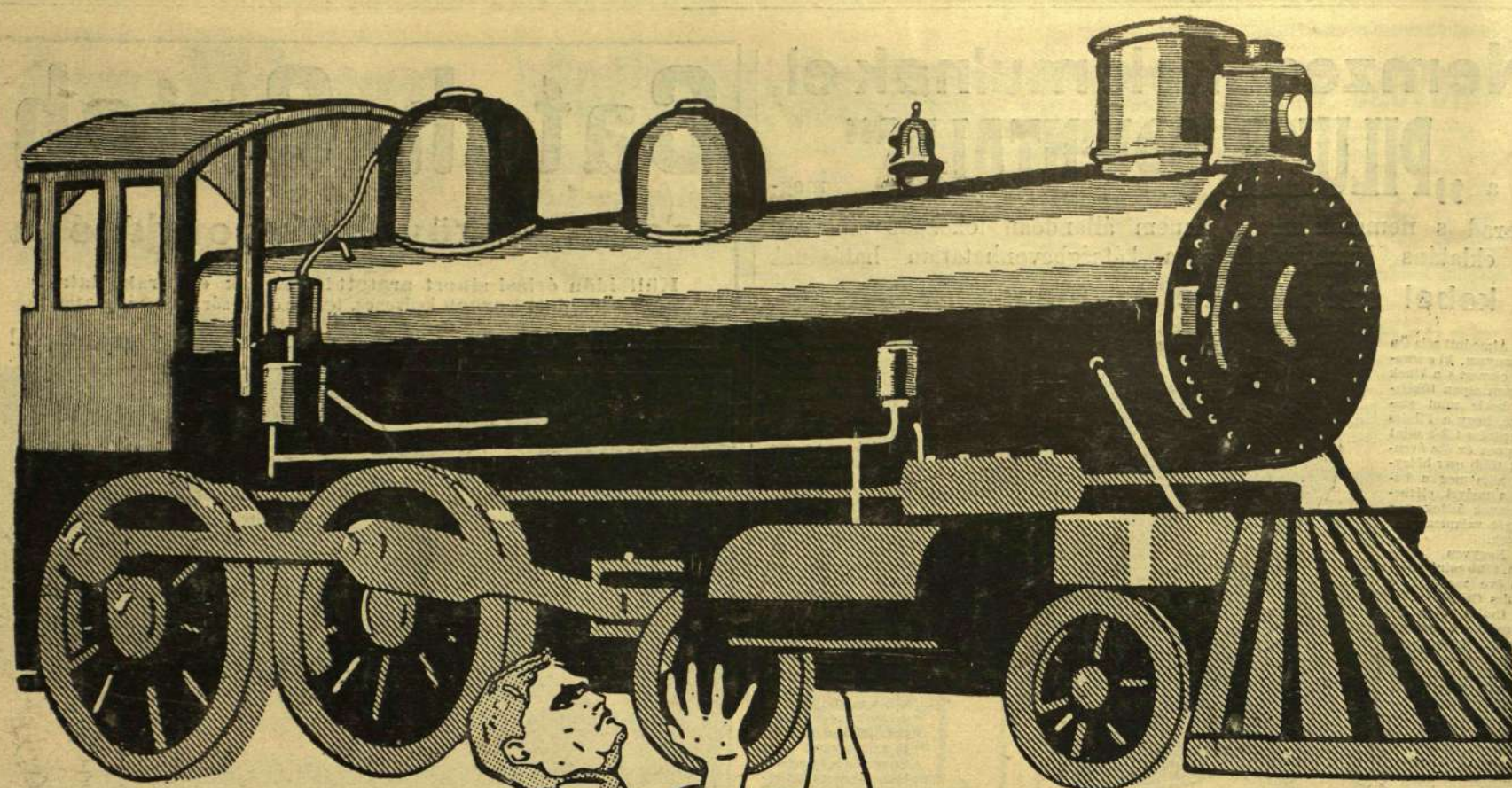

Körülbelül 16 mozdony lábai naponként

súlyával vannak az Ön
megterhelve,

ha az Ön súlya csak 70 kiló és naponként csak 4 órát jár. Egy 60 kiló átlagsúlyú **asszony** lábainak ugyanennyi járás mellett körülbelül 14 mozdony terhét kell naponként vinnie.

Egy 30 kiló átlagsúlyú **gyermek** lábainak pedig körülbelül 7 mozdony súlyát kell hordania.

E számok könnyebb ellenőrzésére a következő részletekkel szolgálunk:

Ön körülbelül 100 lépést tesz percenkint, lábainak tehát percenkint 100-szor kell az Ön saját súlyát emelni, előbbre vinni és ismét a földre helyezni. Ha Ön tehát egy 70 kiló átlagsúlyú **férfi**, akkor az Ön lábai egy perc alatt 7000 kiló munkát teljesítettek. Egy óra alatt tehát az Ön lábai 420.000 kiló munkát teljesítenek, ami 4 mozdony és 4 óra alatt **1,680.000**

kilogramm, a mi körülbelül 16 mozdony súlyának felel meg, ha feltesszük, hogy egy mozdony súlya körülbelül 100.000 kilogramm.

E számokból világosan látható, mily óriási megterhelést kell naponként az ember lábainak és lábizmainak elbírnok és mily hatalmas munkát kell elvégezniök és most talán mégis szükségesnek fogja tartani, hogy csökkentse azoknak a hatalmas lökéseknek hatását, melyeknek a lábizmok és az egész test, különösen a hátgerinc és az agy, minden lépésnél ki van téve.

A mai napig csak az az egyszerű, de nagyon praktikus mód vált be erre a célra, hogy a kemény, sok szeggel ellátott cipősarok helyett a lábbelit egyszerűen a kellő ruganyossággal készített «Berson» gummisarokkal látjuk el.

Nem szabad felemlítés nélkül hagyni, hogy a «Berson» gummisarkot oly minőségben gyártják, mely tartósabb a bőrnél s így a «Berson» sark használata mellett a cipőszámlák is kisebbek.

Önök tehát nemcsak egészségi, hanem takarékosági szempontból is nagy érdeke, hogy cipőit azonnal lássa el «Berson» gummisarokkal és még egyszer hangsúlyozzuk, hogy cipőjében, vagy cipőkereskedőjénél kifejezetten «Berson» sarkot kérjen és arra ügyeljen, hogy csakis ilyent adjanak, mert csak a mi gummisarkunk biztosítja a fent említett előnyöket. Bersonművek, Budapest VII.

27. SZ. 1914. (61. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JULIUS 5.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldíj is eszandó.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS FŐHERCZEG ÉS NEJE, HOHENBERG ZSÓFIA.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS HADNAGY KORÁBAN.

VILMOS NÉMET CSÁSZÁR FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖSSEL.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS

1863—1914.

Alig volt a világtörténetben uralkodó, a kit gyakrabban félreértettek volna, mint Tiberius római császár, Augustus unokaöccse és utóda. Voltak, kik csak a zsarnokot látták benne, a ki lábbal tipor törvényt, jogot, sőt erkölcsöt is, s a kinek szemében a mások élete kevesebbet nyom egy pehelynél. Mások viszont emberismerő bölcsek nézték, a ki a filozófus magasabb szempontjából látja az életet és benne a maga feladatát, s a kit éppen ez a magasabb szempont különít el a tömegtől s az emberismeret tesz emberkerülővé, talán kissé embergyűlölővé is. Mert az vala. S a tömeg,

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS 1889. ÉVI ARCKÉPE.

kortársainak legnagyobb része, s az utódoknak is jelentős fele: hasonló pénzzel fizetett neki. Gyűlöltek. Jobbadán a nélkül, hogy megértették volna. Mert a tömeg szemében valóságos bünszámba megy az, ha kiváló férfiú kerül s nem törődik vele.

Pedig Tiberiusban nagy tulajdonságok laknak, s évszázadoknak kellett eltelnie, hogy a történelem igazat adjon neki.

A mi elhunyt trónörökösünkben, a gazmódon megölt Ferencz Ferdinánd főhercegeben is kiváló képességek rejtlettek, megvoltak benne azok a kvalitások, melyek egy nagy uralkodónak nélkülözhetetlen sajátosságai, s mégis aggodalommal néztek sokan az ő uralkodásának éveit. A tömeg, a mely nem ösmerte: félt tőle. Odaát Ausztriában attól tartottak, hogy inkább a magyaroknak fog kedvezni mint nekik; itt nálunk azt hitték, hogy családi összeköttetése a cseh szimpatiaiknak fog engedni helyet, míg a csehek azt panaszták, hogy ép az ő érdekeiket nem istápolja. A polgári körök úgy vélték látni, hogy csak a hadsereg érdekei iránt van érzéke, míg a katonai körök úgy találták, hogy ügyüknek nem eléggé energikus szószólója. Találgatták igazi érzését, lesték lelkének minden titkos megnyilatkozását. Eber vigyázó szemek kísérték minden lépését, s a sok milliónyi érdeklődő tömeg között ott állott hideg merevségében, mint egy megoldhatatlan örök rejtély.

Pedig mindezt csak az okozta, hogy módfelett zárkózott természet volt. Zárkózott volt bizonyos természeténél fogva. De zárkózottabbá tette még az a környezet, a mely egy főherceget körülvesz, s a trón várományosát különösen. Egy ifjú főhercegnek alig van egy ellenőrzés nélküli pillanata, a mikor tisztán saját magának, passzióinak és lelke szabad megnyilatkozásainak élhet. Kémlő pillantások veszik körül. Öreg udvarmesterek vigyáznak minden lépésére, s ők, a kik rég elfelejtették saját ifjúságuk boldog gondtalanságát, homlokukat ránczolják minden ártatlan bohóságban, a mely színesíti teszi az életet. Talán kötelességének is tartja némelyikük, hogy minden tapasztalt kicsiségrel jelentést

tegyen. A fiatal főherceg megszokja, hogy kémeiket lásson maga körül — s a lelke elzárkózik. Kivált ha amúgy is hajlama van rá.

Uralkodó családok fiú-tagjai nemcsak apai hatalom erős fegyelme alatt állanak, hanem reájuk nehezedik egy másik nagyobb, merevebb, mert a szülői elnézés által nem enyhített hatalom is, a családfő, az uralmon levő fejedelemnek hatalma is. Az pedig természetesen csak a dinasztia érdekei szerint mérlegeli a tényeket. A főherceg és a főhercegnő élete szigorú rendszabályok szűk korlátai között folyik le. Kimérik minden lépését. Előírják, hogy

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS ARCKÉPE A 90-ES ÉVEK ELEJÉRŐL.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS TIGRIS-VADÁSZATON, KELETI UTAZÁSÁKOR.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS MINT FŐHADNAGY.

kikkel érintkezhetik, kikkel és mikép szórakozhat, miféle mulatságokban vehet részt. Mielőtt egy ebédre vagy vadászatra szóló meghívást elfogad, jelentést kell tennie az udvarmestereknek, s ki kell kérnie az arrahivatottaknak engedélyét. S tegyük még hozzá, hogy e tekintetben Bécsben, mint akár mely más udvarnál a világon. Tegyük hozzá azt is, hogy a ki saját maga iránt nagyon szigorú és a kötelességteljesítést nézi első sorban, az másoktól is sokat követel, — már pedig nincs kötelességtudóbb fejedelem a mi királyunknál. Tegyük hozzá végül, hogy a nagy, gyógyíthatatlannak vélt betegség magában véve is zárkózottá teszi a lelket, — már pedig az elhunyt trónörökös esztendőnkön át tudóvesszenek tudta magát.

Ennyi belső és külső ok hatott közre, hogy Ferencz Ferdinánd főherceg szinte teljesen elzárta benső életét a világ vizsga szeméi elől. De a világ egyik leg-hatalmasabb koronájának leendő viselője természetesen érdeklődik az emberekkel. Nemcsak a közönséges kíváncsiakat, de azokat is, a kik a hazafi elöljárásával vizsgálják a jövő eseményeit és embereit. Ferencz Ferdinánd életét is sokan vizsgálták, sokat beszéltek és sokat írtak róla. S minél jobban elzárkózott, annál több volt a valótlanság a mit felőle terjesztettek. Meg volt benne az a kötelességtudás, hogy nem hallgatott agyon minden felőle terjesztett hamis hírt. Egyes pillanatokra megtörte a hallgatást a titkolózás zárja felpattant, s egy-egy pillantást engedett ebbe a zárkózott lélekbe. És megjegyzésre méltó, hogy ilyen megnyilatkozás csaknem mindig abból a célból történt, hogy megnyugtassa a

jövő felől a közvéleményt. Ne féljetez tőlem! jó, kötelességtudó, sőt alkotmányos uralkodó leszek, — mindig ez az alaphang csengett ki a megnyilatkozásaiból. Jele és mindennél erősebb bizonyítéka annak, hogy ilyennek készült, mert különben sem tartotta volna

se szükségesnek, se céljával megfelelőnek a megnyilatkozást.

Azonban tegyük hozzá, hogy minden nyilatkozat után egy «de» következett. Ismerjük egy-két kijelentését, melyet magyar kormányfő előtt tett a jövőt illetően, mindegyikben benne volt a magyar nemzet iránti nagy szeretet kifejezése. Tudjuk, hogy magyar urakat, kikkel összejött, felkért arra, hirdetnék az ő magyar szimpatiait, a melyeknek biznyságaként fiaival is el-sajátíttatta nyelvünket.

Azonban a végén mindig következett a hozzáadás. «De a királyi előjogokat nem engedem megnyírni, a hadsereg dolgaiba való beavatkozást nem fogom tűrni.»

Ilyennek készült ez a zárkózottan titkolódzó, aczélszárú férfiú. A kibén törhetetlen volt a feltett szándékokhoz való ragaszkodás és akaraterő — mint a hogy házassága tanúsítja. S a kibén a mellett érző szív lakott, — erre is ez a házasság a bizonyíték.

Nagy, erős katonai államot akart alkotni, megtartva az alkotmányosságnak és törvényszerűségnek minden külső attribútumait. Erre célzott minden tette, ezért dolgozott az utóbbi esztendő alatt szüntelenül és fáradhatatlanul — dacára annak, hogy a katonai körökben is sokszor félreértették. Mert a katonaság mint intézmény foglalta le minden gondosságát, s kevésbé az egyes katonák vagy a katonai körök.

A politika is csak annyiban érdekelte odáig, hogy annak irányításában részt kérjen: a menyében a hadsereg intézményével jött kapcsolatba. És különös fordulata a sorsnak, hogy ép a politikáért kellett megfizetnie az életét.

KÁROLY FERENCZ JÓZSEF FŐHERCEG, AZ ÚJ TRÓNÖRÖKÖS ÉS NEJE, ZITA HERCEGNŐ, GYERMEKEIKKEL.

FERENCZ FERDINÁND FŐHERCEG ÉS HOHENBERG ZSÓFIA HERCEGNŐ HÁZASSÁGKÖTÉSÜK IDEJÉBŐL VALÓ (1900. ÉVI) ARCZKÉPEIK.

FERENCZ FERDINÁND ÉS NEJE GYERMEKEIKKEL, ERNŐ ÉS MIKSA HERCEGEKKEL ÉS ZSÓFIA HERCEGNŐVEL. — 1914. évi fénykép után.

AZ APPEL-RAKPART SZERAJEVÓBAN A «LATINSKI» HÍDDAL, A «CSUMURIJA» HÍDRÓL NÉZVE. — A X-tel megjelölt ház előtt lőtték agyon a trócsárkós-párt.

SZERAJEVO LÁTKÉPE.

A városon keresztül folyik a Miljacka folyó s jobb partján vonul az Appel-rakpart, melyen a gyilkosság történt a harmadik híd irányában. A X-tel jelölt épület a városháza, honnan elindult a főhercegi pár, a balparton + -tel jelölt épület pedig a konak, a hová a merénylet után szállították őket s a hol kiszemlédtek.

Állomások. Regény. Irta Kaffka Margit.

(Folytatás.)

„... Milyen mérhetetlenül sokat tudnak nyujtani a dolgok, az érzés tiszta elmélet élményei, vagy azok, melyekben csak mint a «kórus» egy tagja, szinte személytelen alkatrészlény vagyok jelen! Szeretném a lelkeim sok kapuját széltében kitérni, sarkaiból kiemelni, — hogy át-meg átjárhassanak gyönyörű árnyékai a hétszínű, eleven világnak! Egy tavaszi sétatársík közt, orgonaszagban! Vagy egy csillagos, nyári este a tanyán, mikor az öreg platánlevelek zúgnak, hervatag, nedves széná illata száll, tücsökök énekelnek, messziről a vonat fütyül, a fák alatt terítve van, a kertilámpák körül bogarak raja tánczol és a messze konyhán edénynyel zörög a cselédség... Egy korreggeli fürdő a nyári hűs tengervízben s az erna hotelterasz, a hol szép ifjak reggeliznek teniszdresszben, rózsaszínűek és fiatalok! — Egy eselősönát Brahmtól; langyos, hosszú Welt Wittmann-versorok; — egy nagy csokor mezei virág; Duse egy kézművelés, a hogy eltörül egy könnyet a szemén. Általában egy asszony; finom és szomorú báju, előkelő és szép! Oh, mennyire meg tudnak hatni az asszonyok! És minden, a mi van és mindenkifölött az ember sokfélesége és ábrázolásai sokfélesége! Mennyivel királyibb dolog: végigvonnatni magunk előtt az élet farsangos menetét; — mint közé-állni maskarában, szerepet vállalni és járni a részeg tánczót!... Éviké, nem untatlak?

— Dehogy, az Istenért! Olvass tovább, vagy beszélj valamit, — olyan jó!

— A leány most felhívta kinn a telefonszámomat! Ha akard!...

— Azt izenik, kérem, hogy Gond Tibor úr egy fél órára elment, de majd visszajön — jelentette a cseléd a kúszóban.

— Nem sürgős a dolog! — mondta Rosz-toky Éva halkán. — Hogy van az tovább?...

— Érdekes, hogy tetszik neked! — derült széppé hirtelen a leány különös arca és vigyázva összecsuksa a könyvet. — Kissé szét-folyó koncepczióban, kissé visszaél a stílussal, de részleteiben csodálatos. Mit szólna a «személytelen élmények» dícséretéhez? Annyira szívesszerű; azt hiszem, ilyesmit már írtam a naplómba is. Nem venni részt semmiben, nem fejteni ki akciózt, mindent kívülről, a dolgoktól várni és folyton csak reagálni; — ez az én életem! Egyszer kérdezted, miért nem megyek férjhez? Kevés volna nekem egy ember és néhány gyermek szerelme; vagy túlságosan sok. Állandóan, örökké megújuló, végtelenül emocionálisan szerelmes vagyok mindenbe, az egész életbe. Néha járok a szabadban és kiáltani szeretnék a fákra, a szélre; tegeződve velük, mint régi, pogány imádságokban. És ti, a kik művelni tudtok valamit; milyen forró hálával vagyok irántatok! Egy vad Kürthy-vers, vagy neked egy színszóró, gyönyörű szöveg-terved; milyen nagy, nagy ajándék mindez az életnek... De most így ki, szívem, a mig el nem hűl! Azután te még telefonálni akarsz, el ne felejtjük!

— Lehet, hogy nem bántom ma már!... Mondj még valamit!

— Miről is... kedves?

— Arról beszélj... a szerelemről minden iránt.

— Tudod-e — mosolygott — hogy n-m vagyok elragadtatva ettől a megkülönböztetéstől, a mire a magyar nyelv olyan büszke: szeretet, szerelem. Minek ennyiféle elhatárolás; barátságáról beszélnek, aztán különeműek barátságáról, testvéri, gyermeki meg szexuális vonzalmakról. Nincsenek, hidd el, ilyen határok, minden összefolyhat valami egyetemes lelkesültségben. Szeressük és engedjük eláradni magunkban az egész életet. Egy hetvenöt éves barátom és rokonom, bankdirektor, nyugalmába vonult az ősszel és világgöröngre kelt. «Elmegyek, megnézem magamnak még egyszer a földet, — minden világrészt; minden pontot, a

hol életemben már voltam; el akarok búcsúzni!» Szép szál ember, ősz, de piros, életerős még; abból a degenerálatlan zsidó fajtából, a kiket te nem ömerhetsz; a családalapítók közül való... Ugy-e, ez szép! Ez kell, azt hiszem: több odaadás! Hagyni, hogy keresztülfolyjon rajtunk az élet, átítasson minden nedve! Minek erőlködni, mindenáron magunkat érezni, örökké feszült szívvel járni. Várj csak, elvagyom neked ezt a pár szót még, a mit az Isten tenyeréről ír: «Két óriás, merítő, lágy, nyitott, örök tenyér, mely csak kitarul, se adva, se kérve! Két örök felhőkész, változó és mindig ugyanaz; lágyan súlyos, mint a köd; egyszer csak beléhajítjuk szörnyűségesen elkülönült fejünket; és akkor minden jól van!...» Oh, ezt még rosszabbul fordítottam neked, mint az iméntit! Nehéz így! Az angol nyelv sokkal megfelelőbb ilyen vallási elmélyedésre. A gnosztikusokat és Aquinói Tamást is angolul olvastam... Pardon, most felhívám még egyszer a számomat!

— Nem, ne bántuk! Minek?

Mereven nézett a theás csésze szélére; aztán nagyon önkénytelenül eltakarta egy percze tenyerével homlokát és szemét. A leány, a bölcs, próbálatlan egyszerű szűz hallgatva ült fölötté és nagy, fehér kezével egyszer végig-simított az asszony szép, sötétzőke haján.

VIII.

«A kastélyba méltóztatik, Bodrogrőre? Itt vár a kocsis!»

Az állomásfőnök levett sapkával állt a jelzőharang mellett; barnabajuszos, alacsony ember; csinos kis piros szája. A keskeny tornácson két kád leánder, a kertben színes, nyári virágok, tarkamák, pelargonja; odább tán borsó sárgul, három ágy paradicsom érik. És a nagybetűs, feliratos táblák az ajtók felett; a megszélt tornáczfalon látképes fürdőplakátok, menetrendes vasúti mappák; mindez olyan szabályos, hivatalos; és körül rétek, dombok és lejtők, befoglalják, mint egy másik, enyhébb színű látkép; lenn a vonat kanyarog el már tüsszögve a völgyön át, füst-taraja szilajul hátracsapódik, mint valami hősies fejbőbita, utána kigyózó, fekete teste, a pirosuló, messze alkonyati horizont felé... Milyen furcsa egy ilyen kis állomás!

— Van egy tűkör véletlenül a váróteremben? Kibomlott a hajam!

— Oh, méltóztatnék. A fiúval addig felrakatom a táskákat!

Az asszony gyors kézzel igazgatta el ritka, zöld fátolyát a zöldtollas, szürke kis útikalap, a dús, ápolatlan ragyogó haja fölött. Szórákozott nézett el a falakon; egyszer csak észrevett valamit; az arca hirtelen fölélénkült. «Jé! Hogy kerül ez ide? Az enyém!...» kérdezte szinte félhangosan. A selymház plakátja, a guggoló kedves, szomorú kis kínai, zsemlye-szín ujjai közt a nagy, vörös késsel... Igen, ezt újból sokszorosították, — hallotta, — a mig ő odajárt félévig külföldre. Persze, nem volt szerződés! És milyen buta olesón jutottak hozzá a nyomorultak; hogy zsarolattja az ember magát kezdetben!... De most azért megörvendett, a hogy viszontlatta; az arca egészen át-színesült! Látta a tűkörben és egy pillanatig tetszett magának; szép, friss, hamvas, redőtlen volt az arczébőre a harminczadik évre. Kicsit tán meg is telt, az alakja is, igen, a sötét-zöld, finom köpenyben asszonyosabb a nyulánksága. «Egészen jó bőrben vagyok, hálsten! Másfél esztendeje van, hogy nem gondolok férfival!» Még visszanezett a zöld-selymes kis plakátfüra gyengéden, szinte mint Péterre, Pálra; felderülten lépdelt a kocsis felé. «Milyen csinos ez a legény a bakon, a nagygombos, buzakék libériában!... Kedves egy ilyen állomás!...» Milyen élete lehet itt egy ilyen fiatal embernek, mint az a kis barna főnök; tán

nem is házas még; bizonyosan ritkán mehet szabadságra és naponta látja a vonatot; messzimessziről való, ismeretlen világba távozó, idegen emberarcokat!... Jóleső vidék ez csakugyan, szelid hajlások, párnás, puha vonalak! Tekla «szerelmes vidék»-nek mondta egyszer az otthonát, hogy az embernek mindjárt végigfeküdni, odasimulni támad kedve... Most megint fogja hallani ezeket a jó kis költészetbe páczolt szabadosságokat, — kinn, a jó bajorok közt már egészen leszokta. Ott, a müncheni ateliékben cifrázás nélkül beszélnek malaczságokat... Jó lesz itt most ellustálkodni vagy két hetet, igazán!...

— Sok vendég van, kocsiska?

— Ajjaj! — Ezen a héten megint nagyon jöttek. Tegnap hoztam egy üdöses, kövéres nagyságos asszonyt két legényfiával. Két másik úr már előbb is vót itt, együtt jöttek; azok már embernyiek. Egyér' még ma este jön be a prädskocsis. Ugyan igás én se vagyok!

— Hát milyen? — kérdezte szívesen.

— Csak futó; evvel a bricskával én menek a tapolcsányi vásárba hetenkint; meg a fűszerér'. A hintón most igazítás van, azért nem gyöttek azzal.

— Na, isz azér e' se rossz két ló!

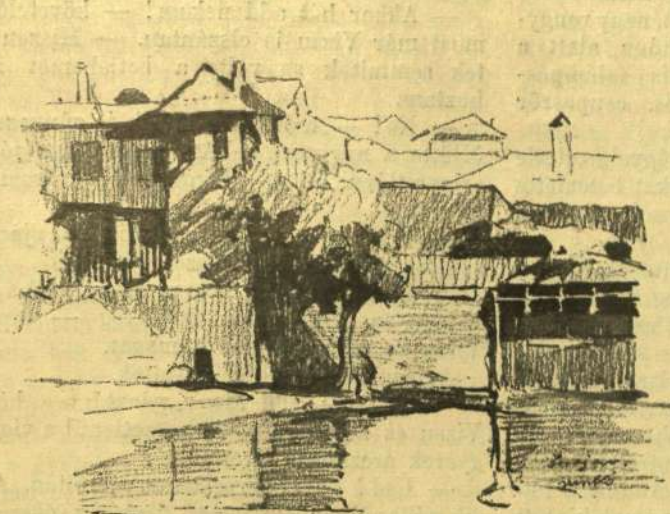
— Katonalovak, — mindég van öt-hat pár; de nem így néztek ki ezek se, mikor a kezem alá kerültek. Igen kipofáztam őket! Mer' értek egy kicsit hozzá, nem vagyok idevalósi tót, hanem tiszta magyar gyerek Kövesdről.

— Nagyon jó formájú lovak! De mondja, asszonyvendég nincs több, hogy csak az emberfélék sorolja?

— Van még két fiatal, úgy tudom; de nem igen szépek. Na meg a miénk. Juniásban többen vótak; négy másik úr is, azok a templomot pingálták a kereszttel, meg a Homonna-béreczet. Ez a falu itt Homonna; a második a miénk. Estebéd kilenez előtt van; félnyolcra mi odaérünk.

Ahán! — bólintott Éva kellelteneből és el-nézett. A legény már nagyon szaporázta a szót, túlfeszítenél fordult oldalvást a bakon, a kispipát hetykén az agyarára lökte és visszavágott a szép, barna szemével. «Cselédet nevelni nem tudnak ezek!» gondolta a vendég és a Homonna-béreczet nézte; e szőlősdalú domb kúp-ját a sűrűdő estszürkületben. A toronyban estére harangoztak, csorda jött bögve, a porfellegben apró gyereknép terelte baza a libacsordát. Milyen vészna, szegény tótocskák a szűk halina-nadrágban, milyen ledolgozott, hitvány asszony-nép! Amerikában a férfiak épje; egy-egy új, tornáczos, csinos ház kérkedik az újvilági, ritka szerencsével, vályogfalú, lyukablakú szomszédai közt; de milyen kevés!... Ezen a vidéken volnának titkos, szláv nemzetiségi szövetségek, — Prága felől szítottak? — tűnődött Éva hitetlenül. És itt buktatták meg olyan szenvedélyes, véres választáson e tavasszal a hegemonia-párt képviselőjét?... Hm! Szétment hát az is, a «szózatós» csoport, az «úri-párt»; hamarabb, mint sokan hitték. Nehéz is az, nagyhangú, dühös ellenzékbeli váratlan, akaratlan kormányra kerülni és belátni, hogy tehetetlenek; mikor az illuziókba, negyvennyolczas álmokba kapaszkodó ország csodát vár tőlük, épen tőlük; naívan fejükre idézve hajdani, robbanó frázisaikat... De lám, hogy új többség alakult, az a szegény Szinnay mégis csak kivülrekedt! Tán nagyon is angasztálta magát a munkástörvényekkel; a Gond Tiborék lapjában cikkezett... Az ám, ezen az úton, tán ép ezen a kocsin hozták be a vasúttól évekkel ezelőtt egyszer azt az urat, hogy három hét alatt tragédiát csináljon, válságot néhány ember életében!... Jó szerencse, hogy elismult az is, minden elsimul!... Tekla bizonyosan rá se gondol már. Vajjon mi van most Teklával; a versei ugyancsak szerelmesek?...

(Folytatása következik.)

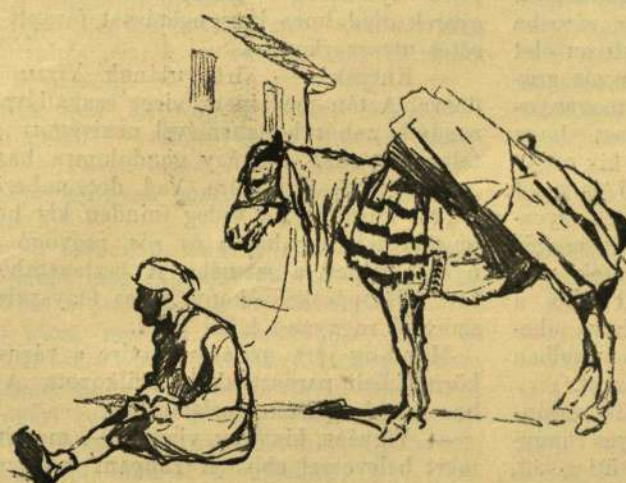
A Boszna partja Szerajevónál.

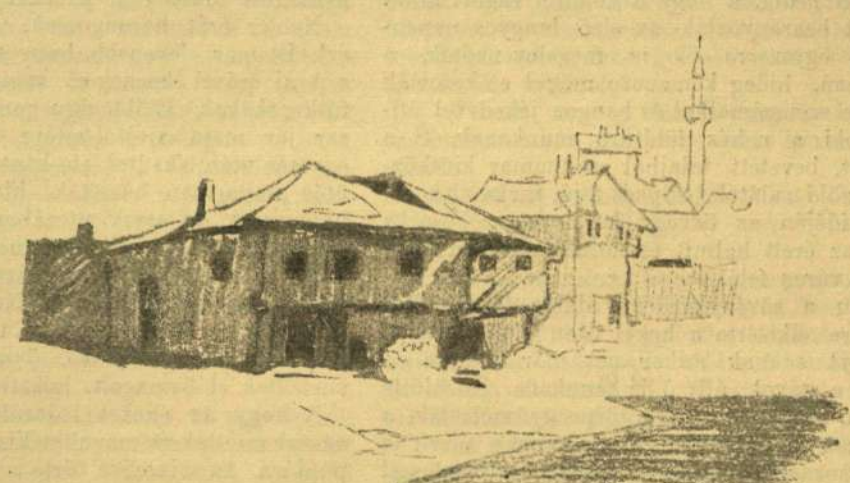
Boza-árus.

Bosnyák parasztok.

Faárus.

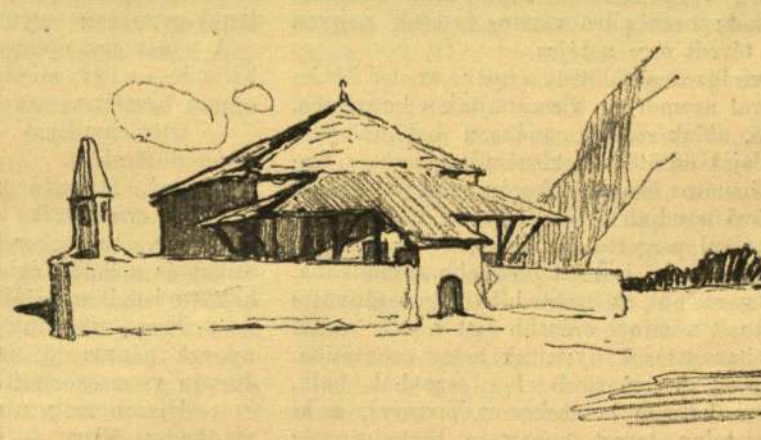
Szerajevói pékműhelyek.

Kávéházban. (Szerajevo.)

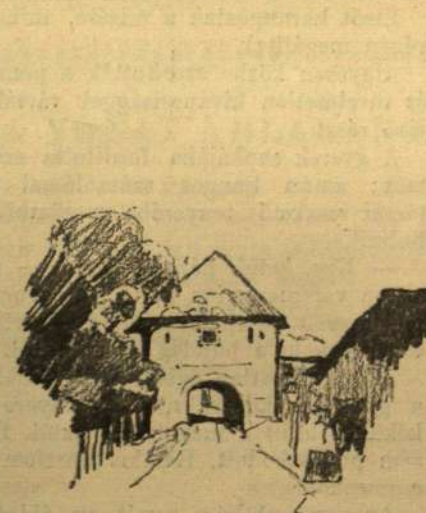
Mosztári mohamedán nők utcai öltözeté.

Régi templom Mosztárban.

A Narenta régi hídja Mosztárban.

Szerajevói régi várkapu.

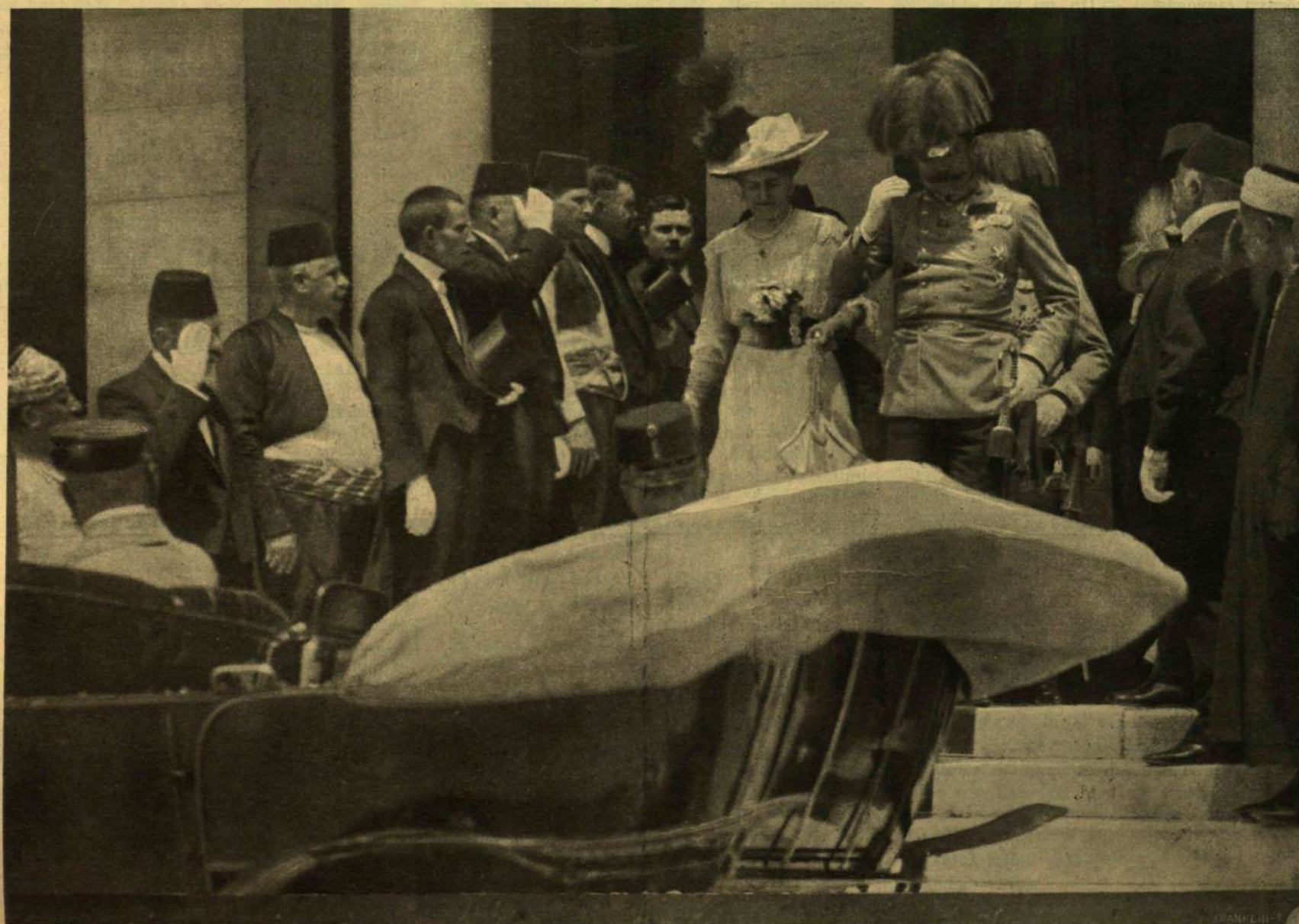

A mosztári római híd erődítménye.

JUSZKÓ BÉLA RAJZAI BOSZNIA ÉS HERCEGOVINÁBÓL.

A TRÓNÖRÖKÖS PÁRT A MEGHIUSULT BOMBAMERÉNYLET UTÁN FOGADJÁK A VÁROSHÁZ ELŐTT.

A TRÓNÖRÖKÖS PÁR A VÁROSHÁZI LÁTOGATÁS UTÁN AUTÓBA SZÁLL. (Pár perccsel ezután történt a végtelen merénylet.)

A SZERAJEVÓI MERÉNYLET.

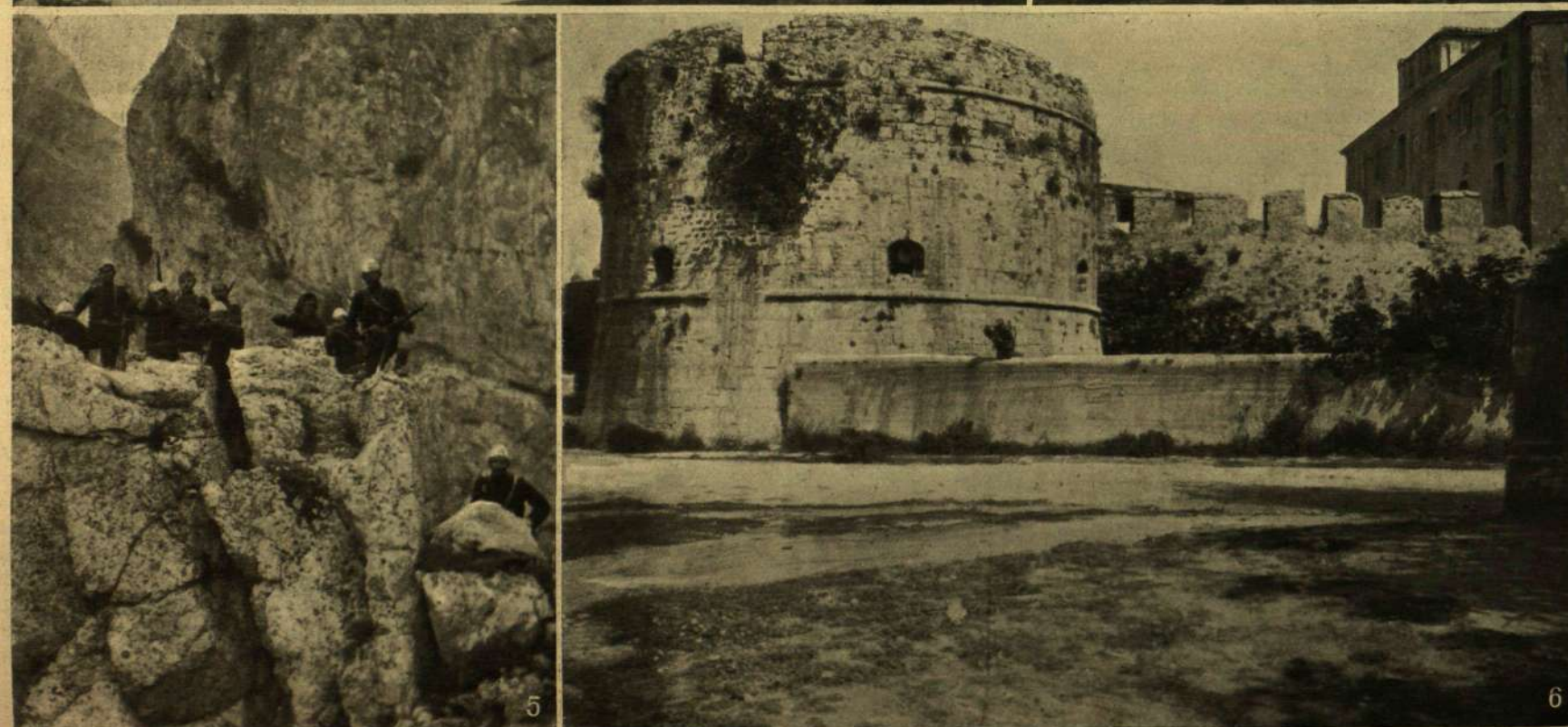
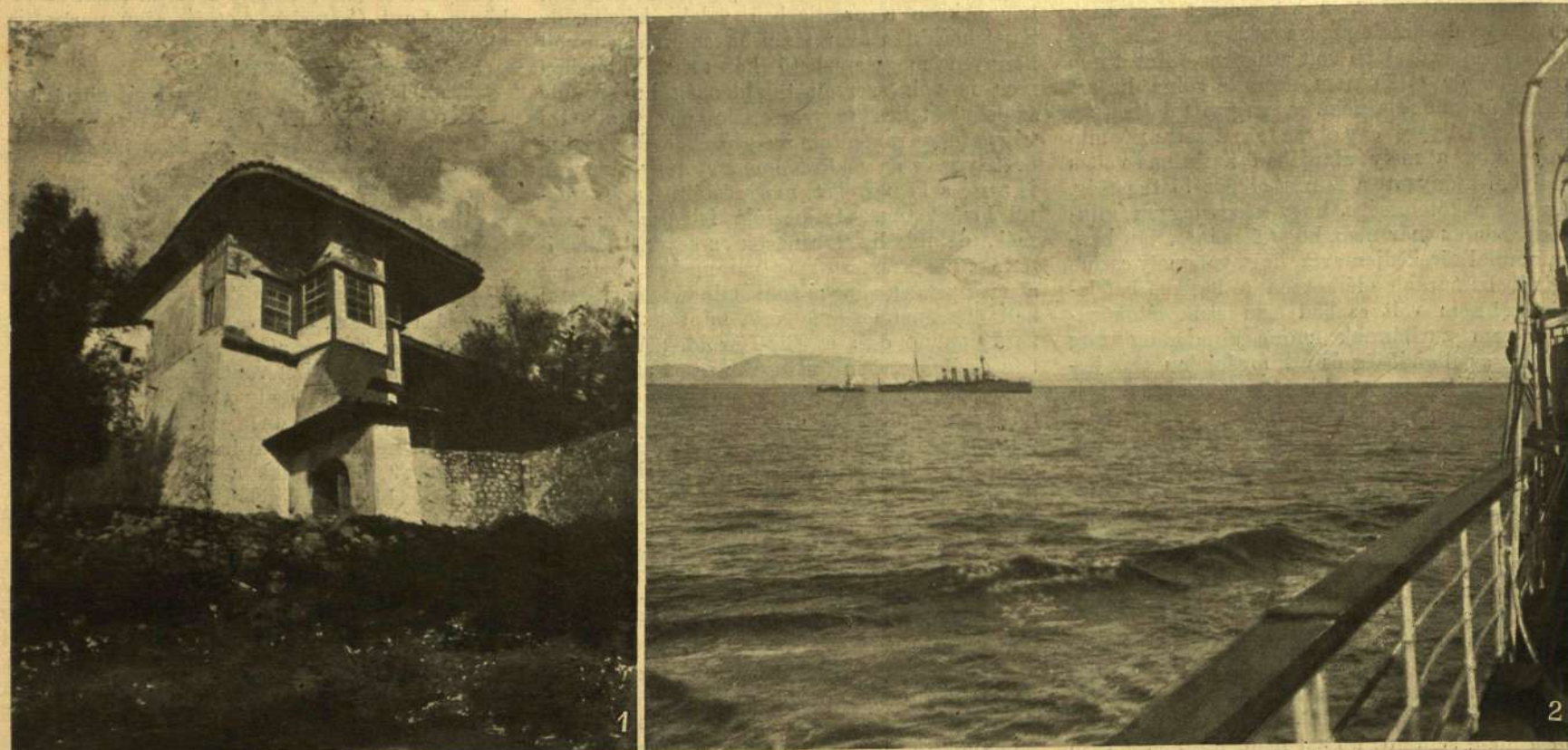

A BOMBAVETŐ CABRINOVICSOT (X-Tel jelölve) a rendőrségre viszik.

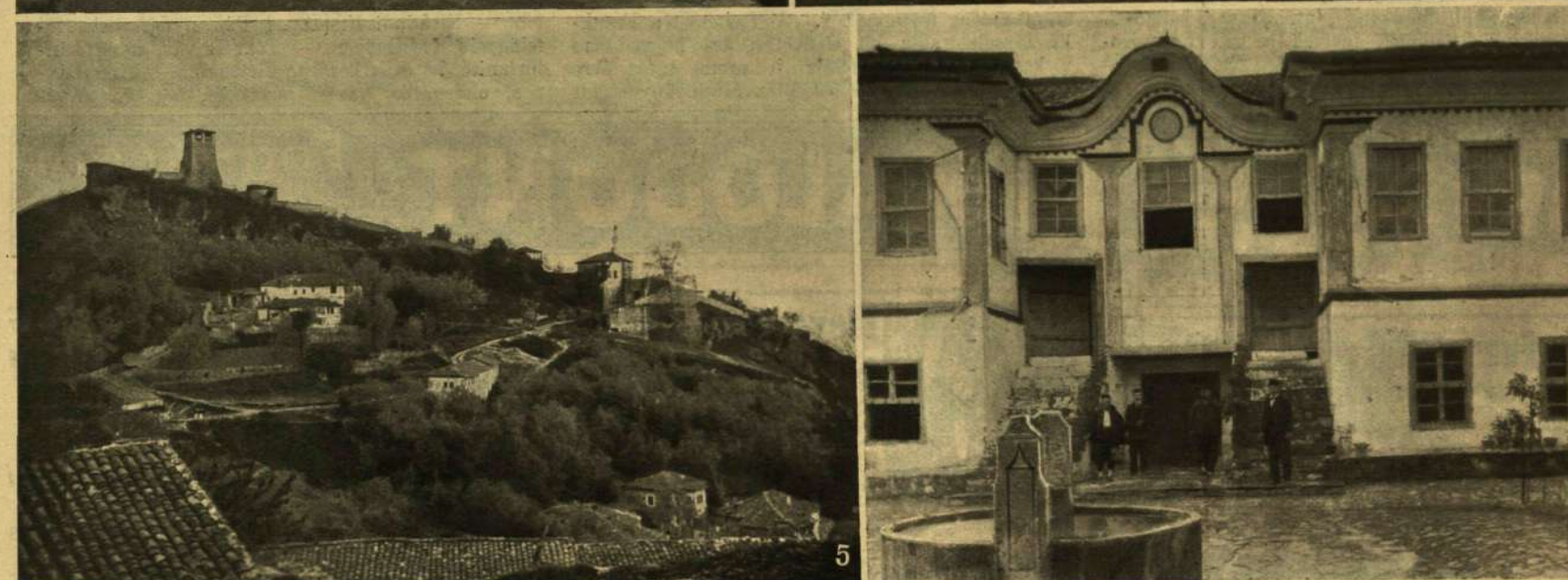
A GYILKOS PRINCIP ELFOGATÁSA.

A SZERAJEVÓI MERÉNYLET.

1. Essad pasa egykori krojai konakja. — 2. Angol hadihajó Durazzo előtt. — 3. Az olasz posta-épület, a honnan állítólag jeleket adtak a fölkelőknek. — 4. A krojai vár. — 5. Albán katonák lesben. — 6. Velencei romok Durazzóban.

ALBÁNIAI KÉPEK. — Szegh Dezső felvételei.

1. Kilátás a durazzói osztrák-magyar követség terraszaról. — 2. Berat. — 3. A durazzói érsek háza. — 4. Prenk Bib Doda családi háza Orsiban. — 5. Kroja. — 6. Az elbasszani pasa konakja. — 7. Az elbasszani Skumbi-híd. — 8. Merdita tartományból.

ALBÁNIAI KÉPEK. — Szegh Dezső felvételei.

Hóditó körutra indul az uj kőbányai sörfőzde!

Alaptőke 8 millió korona.

Az utolsó évtized legnagyobb ipari alkotása hazánkban.

Fővárosi Sörfőző r.t. Kőbányán

tisztelettel jelenti, hogy a sörszállításokat megkezdette. Szállít kiváló minőségű, teljesen érett világos és sötét söröket hordókban és palackokban.

Gyártelep: Budapest-Kőbánya, Maglódi-ut 47. Telefon 52-50, 52-51, 52-52. Városi iroda: Bpest, V. Erzsébet-tér 5. Telefon 159-98.

Raktárak saját kezelésben: Budán, Medve utca 6. Telefon 60-69. Angyalföldön, VI., Csata-utca 30. Telefon 57-86. Erzsébetfalván, Posta-utca 12. Telefon 116.

Képviseletek az ország minden jelentékenyebb helyén.

Franklin-Társulat nyomdája, Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

28. SZ. 1914. (61. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JULIUS 12.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egyszerre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világpróba»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldíj is esatolandó.

FERENCZ FERDINÁND TRÓNÖRÖKÖS FŐHERCEG ÉS NEJE TEMETÉSE.

A bécsi Burg kápolnájában felállított ravatalhoz beocsátják a közönséget. (Kettős katonai sorfal között egyenként mennek a ravatal-látogatók.)